

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 546/2020
27.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЋЋ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Веран Панић, адвокат из ..., против туженог "ДИВА ТРЕЈД" д.о.о. Ваљево, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против решења Вишег суда у Ваљево Гж1 28/19 од 08.11.2019. године, у седници одржаној 27.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЋЋ, свих из ..., изјављена против решења Вишег суда у Ваљево Гж1 28/19 од 08.11.2019. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Ваљево П1 825/11 од 17.09.2019. године, одбачен је предлог тужилаца за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом тог суда П1 825/11 од 19.04.2012. године, као неблагоприятан.

Решењем Вишег суда у Ваљево Гж1 28/19 од 08.11.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђено решење Основног суда у Ваљево П1 825/11 од 17.09.2019. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом одредбе члана 412., у вези члана 399. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/04... 111/09), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 72/11 ... 87/18), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Из стања у предмету следи да је пресудом Основног суда у Ваљеу П1 825/11 од 19.04.2012. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4709/12 од 13.02.2014. године, одбијен као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да суд туженог обавезе да им исплати разлику између минималне зараде и зараде по уговору о раду за одређени период. Одлуке су засноване на чињеници да су парничне странке закључиле анекс уговора о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности којим су, због поремећаја у пословању, уговорили исплату минималне зараде за период од 01.06.2008. године до 31.08.2008. године. Нижестепени судови су закључили да тужиоци немају право на исплату разлике зараде између исплаћене минималне зараде до припадајуће зараде према Правилнику о раду туженог, с обзиром да је исплатом зараде у висини минималне зараде, како је то уговорено анексима о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности, тужени, у смислу одредбе члана 295. Закона о облигационим односима, испунио своју обавезу према тужиоцима који у овој парници нису тражили поништај ни утврђење ништавости тог анекса.

Поднеском од 15.08.2019. године, тужиоци су тражили понављање поступка, из разлога прописаног одредбом члана 422. став 1. тачка 8. Закона о парничном поступку, односно ако је накнадно пред надлежним органом правноснажно решено претходно питање (члан 12.) на коме је одлука заснована, на основу приложене пресуде Основног суда у Ваљеу П1 2/19 од 22.02.2019. године, потврђене пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1401/19 од 11.06.2019. године, а којом је утврђено да су ништави анекси уговора о раду закључени између тужилаца и туженог.

Код таквог стања ствари, правилно су нижестепени судови закључили да је предлог тужилаца за понављање поступка неблаговремен, сходно одредби члана 424. став 3. Закона о парничном поступку. Том одредбом Закона прописано је да по протеку рока од 5 година од дана када је одлука постала правноснажна, предлог за понављање поступка не може се поднети, осим ако се понављање тражи из разлога наведених у члану 422. тачка 1, 2, 10. и 11. тог Закона, што овде није случај. Одлука Основног суда у Ваљеу П1 825/11 од 19.04.2012. године, правноснажна је дана 13.02.2014. године, када је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4709/12, што значи да су тужиоци имали могућност да понављање поступка траже најкасније до 13.02.2019. године, па је њихов предлог за понављање поступка од 15.08.2019. године, неблаговремен.

Тужиоци у ревизији указују да је на основу одлуке Уставног суда која је објављена у ("Службеном гласнику РС" 74/2013), дана 21.08.2013. године, престала да важи одредба члана 428. став 3. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11) и да се допуњена одредба члана 428. став 3. Закона о парничном поступку примењује почев од 31.05.2014. године, док се у конкретном случају има применити одредба члана 428. став 3. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11), јер је поступак окончан пре ступања на снагу измена и допуна Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 55/2014). Међутим, у овом случају, примењује се одредба члана 424. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/04... 111/09), имајући у виду да су тужбу суду тужиоци поднели дана

25.07.2011. године, дакле пре ступања на снагу Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11). Одлука Уставног суда, на коју се тужиоци у ревизији позивају, односи се на неуставност одредбе члана 428. став 3. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11), који Закон се овде не примењује и то у ситуацији када је предлог за понављање поступка поднет у случају кад странка стекне могућност да употреби Одлуку Европског суда за људска права или Уставног суда, којом је утврђена повреда људског права, а то је могло бити од утицаја на доношење повољније одлуке у том поступку, што овде није случај, пошто се предлог тужилаца за понављање поступка не заснива на том разлогу.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци овог решења, донео у смислу одредбе члана 412., у вези члана 405. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић